לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת ויקרא - ג' ניסן תשפ"ג Shabbos Kodesh Parshas Vayikrah - March 25, 2023

וספי זמן תפילה/הגר"א – 1659 מען / הגר"א – 1659 מון תפילה/הגר"א – 1659 סוף זמן תפילה/הגר"א – 1059 מון שבת – 1654 מון תפילה/הגר"א – 1659 מון שבת – 1654 מון שב זמו לתפילת מנחה גדולה – 1:33 שהיעת החמה שבת קודש – 1:41 מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:41 צאה"כ / לרבינו תם – 8:26

למוכרי הצאז וסיכמו ביניהם שיניה עבורו צאז מהודר ומובחר שלם ותמים לצורר קרבו פסח. באם יזכו לביאת גואל עד ערב פסח יהיה לו תיכף ומיד צאו לפסח. מרוב אמונתם ורצונם ותשוקותם לעשיית המצוה של הבאת הקרבן השתדלו להיות מוכנים בפועל לעבודתו. מפורסמת וידועה היא המחלוקת על זמן ושעת בריאת העולם לדברי רבי יהושע. בניסו נברא העולם. ולדברי רבי אליעזר. בתשרי. הרבה קולמוסים נשתברו בעניין בכדי ליישב את הסתירה ביניהם כי הרי לא יתכן שיטת שניהם נכונים באשר העולם נברא רק בזמו אחד מסוים ולא בשתי זמנים. ולפי דרכינו נבאר באשר ששתי הדרכים אמת ואלו ואלו דברי אלוקים חיים. לעולם בפועל בתשרי נברא העולם ואכז אז הם ימי הרת עולם בהם נקבעים סדרי ימות השנה לטב ולמוטב כאשר מתפללים ומתחננים בימי הרצוז והתשובה.

אמנם בפנימיות העניינים י"ל כי הנה הבריאה נחלקת לשני חלקים כפי אשר נמצאים ב' מהלכים בעבודת ה'. דרר היראה והאהבה. ואכז ישנם שני ראשי שנה. ירח האיתנים. תשרי מסמל על מידת הדיז המעורר ליראה. אף עבודת בני ישראל נעשית אז באופו היראה והרעדה כעבד לפני רבו בתפילות וסליחות. בתשובה ובתחנונים לחנו ולבקש על נפשותינו. לעומתו חודש האביב. ימי ניסו הם ימים המעוררים את האהבה כאשר כל הבריאה מעוטפת בהתחדשות. על כז חודש ניסז בכלל וימי הפסח בפרט היום ימים המיוטדים לשכח ולהודות לפני מי שאמר והיה הטולם כפי אשר יסד הפייט ביוצרות לשבת החודש 'הינם ימים המבורכים' ואכז כל סדר ההגדה מיוסדים על הדרר לתת שבח והודיה להשי"ת על רוב הנסים שעושה עמנו. ויה"ר שבזכות ציפייתנו ותקוותנו לגאולה השלימה נזכה לקיום דברי הפסוק בשיר השירים המעורר בפסוקיו את האהבה ביז ישראל לאביהם שבשמים ונאמרת בחג הפסח. 'עת הזמיר הגיע והול התור נשמע בארצנוי. זהו הולו של מלר המשיח שיתגלה במהרה אמז.

וכבר האריכו הספרים הקדושים שעיקר קדושת החג תלוי כפי שיעור שמיכן

האבני בעל האבני בשם אביו (פ' צו) הביא בשם אביו בעל האבני

נזר. "שבזמנים המקודשים נשאר הכל לפי ההזמנה וההכנה שהאדם מכיז עצמו". ולהרחיב היריעה, ולבאר גודל הכנה שצריך להכין לקראת חג הפסח, נעתיק כאן דברי הרמב"ם שפסק (הלכות קרבן פסח פרק ה', הל' ט): "מי שהיה בינו ובין ירושלים יום ארבעה עשר עם עליית השמש חמשה עשר מיל או יתר הרי זה דרר רחוקה. היה בינו ובינה פחות מזה אינו בדרך רחוקה מפני שהוא יכול להגיע לירושלים אחר חצות כשיחלך ברגליו בנחת". עכ"ל. ודברי הרמב"ם מוקש מאוד. שידוע שמצות קרבו פסח חמור עד מאוד. שהרי יש לה כרת. וא"כ מדוע פסק הרמב"ם שאינו יכול להגיע שם "כשיהלר ברגליו בנחת". הרי אם אפשר להגיע לירושלים במרוצה עדייז להוי חייב בקרבו פסח, ואפשר שיש לחדש כאו חידוש גדול. שחזינן מזה עד כמה התורה דורש מאתנו הכנה ראוי למצות קרבז פסח. שאם אחד אינו מהלך ברגליו בנחת, רק הולך שם במרוצה, אינו אין לו הכנה הנכונה שצריר להכיז לקיים המצוה כראוי. אלא הרי דעתו מבולבל. ואיז דעתו מיושבת עליו כראוי לקיים את המצוה. ואפשר דמשום הכי הגדר אם אפשר להגיע למקום תלוי דוקא "כשיהלר ברגליו בנחת". וחזינו מזה. דכדי להיים מצות הפסח. צריר להיות בישוב הדעת. והכנות כראוי קודם לחג הפסח. ובלי אותו הכנות א"א לקיים המצוה כראוי.

מאת חגח"צ רבי גמליאל חכחן רבינביץ שליט"א, רי שטר הייייי

והקמירו אתו בני אהרן המזבחה על העלה אשר על העצים אשר על האש אשה ריח ניחח לה' (ג-ה) - יבואו מהורים ויתעסקו במהורים

כלות בניז והקמת המשכז וגמר סידור ומשיחת כליו בשמז הקודש נכנסים אנו עשות נחת רוח ליוצרנו כפי הנאמר על הפסוק 'ריח ניחוח לה', נחת רוח לפני שאמרתי נעשה רצוני ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכווז את ליבו לאביהם שבשמים

ידוע היא הדבר שהקריאה מעוררת את הזמז. בעוד שעוסקים אנו בלימוד ודיני עשיית הקרבנות ובכר אף מקיימים בזה 'ונשלמה פרים שפתינו'. מאחר שחרב בית מקדשנו ואין לנו קרבנות לכפר אמרו ישראל רבש"ע בזמו שבית המקדש קיים היינו מקריבים קרבו ומתכפר לנו ועכשיו איז בידינו לא בית המקדש ולא קרבנות. הבטיחם הקב"ה וא"ל ע"י לימוד פרשת הקרבנות יעשה כאילו הקריבו קרבז ככתוב זנשלמה פרים שפתינו', כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה וכן ע"ז הדרך בכל הקרבנות.

באשר אנו עומדים בשערי החודש הראשון לחודשי השנה בו ערוכים ואמורים אנו הקריב את קרבו פסח. כמובא בכמה מקומות בש"ס כי הזמו והעת הזאת מסוגל ביותר לגאולתינו השלימה כשם שהיתה אז הגאולה הראשונה כר גם תהיה גאולתינו האחרונה באמרם. 'בניסו נגאלו בניסן עתידין ליגאל' וכעין שנאמר: 'הן גאלתי אתכם אחרית כראשית' והוא החודש אשר ישועות בו מקיפות. על כן כך היתה דרכם של בני שראל לאורר כל משר שנות גלותם. להשתוקק כל ימי פרוס הפסח להקרבת קרבז הפסח והיו אף מנהגם של כמה מאנשי ציוז היקרים אשר הגדילו לעשות עד שהלכו

ליכודים כאת חרב אברחם דנטגל אבשטיון שליט"א, בעב"ס שדת אברחם

לכסדרן ... (מנילה כמ-א) – בענין הכנה לקראת חג הפסח תנז במתני' (מגילה כט. א): "ראש חדש אדר שחל להיות בשבת קורין בפרשת זקלים חל להיות בתוך השבת מקרימין לשעבר ומפסיקין לשבת אחרת בשניה זכור פרה אדומה ברביעית החדש הזה לכם בחמישית חוזריז לכסדרו". ע"כ. הרי. שבת זו. איז אנו קוריז בפרשה אחרת. אלא חוזריז לסדר הפרשתיו כרגיל. והק' **הפנ"י**. 'מאי קמ"ל מתני' בזה, הרי איכא חידוש לקרא את הד' פרשיות, אבל אחר שכבר נגמר לקרא כל הד' פרשיות. פשיטא שחוזריז לסדר הרגיל. ומאי קמ"ל מתני' בזה.

וכתב הפנ"י לחדש. שעיקר הטעם מדוע אנו קוראיז את הד' פרשיות. היינו משום -שואליז ודורשיז בעניני של חג קודם החג". וכל אלו ד' פרשיות הם הכנה לקראת חג זפסח. וא"כ. מאחר שאנו קיימים סמור לחג הפסח. אפשר דהיתה ס"ד לומר. שבשבת החמישית ושבת זו אנו קוראיז כל הפרשיות שהם מעניני של חג. דפרשת החודש הוא הכנה לקראת הקרבו פסח. וכז פרה אדומה הוא הפרשה של טהרה דבעינו. וקמ"ל מתני' דאין קראין שום קריאה אחרת, אלא חוזרין לסדר הרגיל. הרי מבואר הייטב הבנ"י, שבשבת זו, בעצם החובה מוטלת עלינו להכיז לקראת החג. והגם שאיז אנו קוראים שום קריאה אחת מ"מ עדייו איז אנו פטורים מעבודת הכנה לקראת החג.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (72). The Beracha on Tevilas Keilim. Before immersing a utensil one should recite a beracha (1). This

is even when toiveling a glass utensil, that only has a rabbinic obligation, just like we say a beracha on all rabbinic mitzvos like hand washing for bread and lighting ner Chanukah. The exact lashon of the beracha for one who immerses two or more utensils is: "Boruch Ata ... V'tzivanu al tevilas keilim" [plural]. When one only has one utensil, he finishes off: "al tevilas keli" [singular]. The correct pronunciation is "כֵּלֹי" and not "klei" which means "the utensil of ..." There is a custom (2) to always say the word "keilim" and if one has this minhag, he can continue, but otherwise one should do like the Sh. Aruch and indicate in his beracha whether he is being toivel one or many.

Mistake in Nusach of the Beracha. If one made a mistake and said the wrong word (keli or keilim), it is still valid and he doesn't have to repeat it. In fact if one left out the entire word and just said, "al hatvila" the beracha is valid just like by the immersion of a ger or nidda where they just say "al hatevila."

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלר שליט"א, Erroneous Minhag of Not Reciting a Beracha. Some people do not recite a beracha on tevilas keilim, claiming that since many factories might be owned by vidden, one should not recite a beracha. Outside Israel, this minhag is incorrect because we go after the majority - "כל דפריש מרובה קפריש" - and that is enough to make a *beracha*. It is brought (3) from many *Poskim* that one should make a *beracha* when there is a clear majority. The rule of "כל קבוע כמחצה על מחצה דמר" [things in their set place are always like fifty-fifty] does not apply here because when the *safek* gets to the customer it has long left the factory and is not called kavua. In Israel, there is no majority of gentile factories and one certainly cannot recite a beracha. Nevertheless one should still be toivel for a number of reasons. Many of the utensils, that appear to be from Israel are really manufactured elsewhere, and even those from Israel often have a large percentage of gentile shareholders. Also some Jewish owned factories operate on Shabbos with a Heter Mechira and those made on Shabbos are owned by a gentile which obligates them in *tevila* as the **Darkei Teshuva** writes (4).

בלו הרנחלים – הבכלין מדף היומל – נאר נא:

that says even though they are מחבר The אשה אינה במצות הקפה" paskens that (י"ד ס' קפא**ן שו"ע** The מחבר. The אשה אינה במצות הקפה". permitted to be בהגהותן **רע"א**. קטן themselves, they may not be מקיף a man or even a בהגהותן **רע"א**. קטן savs that דענ"ד themselves, they may not be מקיף a man or even a בהגהותן **רע"א**. because if she did, she would be עובר לפני עור by making him a .ניקף. He then *klers* in a situation where if she didn't do it he would be אינדר לפני עור to the מצוה להפרישו" ס דרבנו because in this case there would be no *issur* of מצוה להפרישו" ס דרבנו. iust a מצוה להפרישו". Since she is doing the הקפה איש rather than him doing it to himself. she is saving him from being oiver 2 מקיר וניקוף - the issur of מקיר וניקוף - being מכירים him from איש him from במקיר וניקוף - the issur of מקיר וניקוף

The נע"ז פי"ב הל"א (מרגלח) says that a man who gets shaved by someone else (ע"ז פי"ב הל"א unless he is מגלח (assists) the מגלח (assists) מסיינע adds that although he does not get מלקות he is still *oiver* an *issur*. The משנה argues and says that if the מיקף does not do any מעשה does not do any he is not *oiver* any *issur*. Even if he instructs someone else to be מקוים him. he wouldn't be *oiver* anything because of "אין שליח לדבר עבירה" However, the מכייע savs clearly (as most do), that even if the מכייע the מכייע the מכייע the מכייע savs clearly (as most do), that even if the מכייע the מכייע the מכייע is still oiver an issur. Based on this, he says it comes out that it would be assur for a Yid to even have a גוי be מנות כ:] גמ' him. The מכות כ:] גמ' brings a אחד המקרף ואחד הניקף, לוקה" - דין Asks R' Chisda. why should the מלכות act מלכות fhe didn't do a מעשה? The Gemara gives 3 answers: 1) This halacha follows מלכות that holds and מסייע was ניקר או אאין בן מעשה לוקזין עליו savs the case is where the מיקיע או אין בן מעשה לוקזין עליו savs the case is where the מיקיף that's why he also gets מלקור. The מלקור The מלקור באין וויא את עצמו In that's why he also gets מלקור. The מלקור In מלקור In מלקור באין מנח"ף את עצמו וויא את את את עצמו וויא את את את עצמו וויא את את ower 2 מקרים - 1 for being מקרים and 1 for being a מקרים - and he would get - לארם twice. He wonders, though, why the **Rambam** doesn't mention this point, since earlier (עברדה זהל עוד when discussing the *issur* of עברדה זרה discussing the rhimself. he is שלוקה שמונים because he is *oiver* 2 לאנים. 1 for making an ע"צ and 1 for having one. So why not say it here also?

says that an אשה whose זמן טבילה is on זמן במקום מצוה they weren't מכרית cut them for her because it's אשה and אמירה לעכו"ם אמירה לעכו"ם א. Adds the מינה, but on מנהג she may not tell a טבילה because cutting the nails for טבילה is only a שבת ויו"ט and on *Shabbos* she may not be oiver a שבות for the *minhaa*. Furthermore, he brings our *halacha* of שבות for the *minhaa*. Furthermore, he brings our *halacha* of שבות soiver also, so here too, when she gets her nails cut it is inevitable that she will adjust her hand while they are being cut and thereby be a איסור דאורייתא בשבת which will make her be *oiver* a איסור דאורייתא בשבת

(1) שו"ע יו"ד קכ:ג (2) ערוך השלחן קכ:כב (3) שדי

R' Avraham Achi HaGra zt"l (M'Shulchan Govoha) would say:

'יאם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם"י - The *Gemara* in *Avoda Zara* states that the Jews didn't do the sin of the golden calf; only to open their mouths to teshuva. Similarly, Dovid wasn't befitting to do his act; only to enlighten people to do teshuva. Thus 'If the kohen' - referring to Aaron, who was helping the Jews by the golden calf, and 'the anointed one' - referring to Dovid Hamelech, the anointed king, 'sins' that only happens because of 'the nation's sins' to get them to do teshuva."

A Wise Man would say: "There comes a time when the world gets quiet and the only thing left is your own heart. So you had better learn the sound of it. Otherwise you'll never understand what it's saying."

Graphic Copy & Printing (845)352-8533

Daven to 7 with all your heart & respect Sign tool (Verifiable IKS Master List now over 103,950) 855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kyodshomavim.org

לעי"נ הא' רחל לאה בת ר' אריה זאב ע"ה דופמו * נפי ז' ניסו תשס"ח * תנצב"ה

לעלוי נשמת מרת לאה בת ר' חיים ווידערפאו ע"ה נפטרה ג ניסו חשס"ג תהא נפשה צרורה בצרור החיים

Printed By: Quality Printing

מעשה אבות סימו

והקפירו אתו בני אהרן המזבחה על העלה אשר על העצים אשר על האש אשה ריח ניחח לה' ... (נ-ה)

Over the final decades of his life, the home of the great *Tzaddik* and *Rosh Yeshivah*, **R' Yaakov Kaminetzy** zt''l, on Saddle River Road in Monsey, NY, was the address for thousands of people seeking guidance. They ranged from the leading figures of the *Torah* world to simple Jews, and their concerns covered the gamut from the most pressing issues confronting Klal Yisrael to the choice of an appropriate cheder for one's child. People who would have normally have been too intimidated to bring their problems to someone of his stature did not hesitate to speak to R' Yaakov. His humor, simplicity, and practical, down-to-earth manner put people immediately at ease.

Despite his advanced age and the multiple demands on his time, R' Yaakov was remarkably accessible to the public. He never had a gabbai or shammes of any kind controlling access to him. "I don't want to become a prisoner in my own house," he would say. He or the Rebbetzin usually answered the phone themselves, and when he wanted to speak to someone, he called him himself. Even when advanced age forced him and his *Rebbetzin* to have a young man in the house to answer the phone or door, it was never his function to prevent people from speaking to the Rosh Yeshivah.

He was acutely aware of the heightened sensitivities of teenagers. Upon seeing a young teenager who had grown rapidly since he had last seen him, R' Yaakov quoted the description of Shaul as "a head taller than anyone else in the nation" (Shmuel 19:2) and mentioned that height is a sign of malchus (kingship). He knew just the right thing to say.

Even the feelings of a toddler were not beyond his purview. Once he was watching the young toddler of a close talmid walking towards her father, who was holding out a candy for her. When the father drew his hand further back to encourage the child to take a few more steps, R' Yaakov reprimanded him sharply. "How can you fool the child like that and make her feel bad? Give her the candy at once." Had R' Yaakov's love of children not been genuine, they would never have responded to him as they did. Children have a sixth sense for artifice. But another calculation also lay behind his every action with children. He never lost sight of the fact that the impression he made on people - and youngsters, in particular could be the means of sparking in them a desire to become just like him. Once he happened to find himself in a doctor's office with a non-religious boy. Realizing that he would not be able to speak to the boy, but very much wanting to create a connection to this Yiddish neshama, R' Yaakov played catch with him instead.

"It was the only way I could leave him with a pleasant memory of what a *frum* Jew is," he explained.

During one of their regular Wednesday learning sessions, R' Yaakov mentioned to his son R' Avraham, that a father and daughter would be coming for a brief visit and he wanted R' Avraham to remain in the room. That request was quite out of the ordinary, as R' Avraham usually stepped out of the room when visitors came in order to allow them to talk in private. When the visitors arrived, the first few minutes of the conversation were taken up with small talk about the father's business and the daughter's schoolwork. In the course of the conversation, R' Yaakov suddenly clapped his son affectionately on the back and said, "This is my baby, Avraham."

A short time later, the father and daughter departed. Since R' Avraham was then a man in his late forties, he was eager for some explanation of his father's unexpected reference to him as a "my baby." At their next Wednesday learning session, R' Yaakov explained what had taken place. The father had always had a warm relationship with his daughter, his youngest child, until he made the mistake of introducing her once as his "baby." The daughter felt humiliated and had virtually stopped speaking to her father. Distraught, the father had consulted with R' Yaakov, who told him to bring his daughter on Wednesday when R' Avraham would be in Monsey. Shortly after the meeting with R' Yaakov, the greatly relieved father called to say that as a result of the visit his relationship with his daughter had never been better.

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THOUSE VICTORIAN HAPTORAH BY R' 1ZVI HIRSCH HOFFMAN אנכי אנכי הוא מחה פשעיך... (ישעי'מג-כה)

recognize *Hashem's* rule, for not adhering to the *Torah* and fragile nation about *Moshe Rabbeinu's* whereabouts. mitzyos, and for forgetting to bring korbanos in the Bais Hamikdash. Yeshaya states, "אנכי אנכי הוא מחה פשעיך" - "I am protesting against your transgressions," but why does the Navi reiterate the word "אנכי" twice?

R' Shmaya Tomashuv zt"l (Siyata Dishmaya) explains that the **Alshich Hakadosh** writes in *Shir HaShirim* how the famous words, "הינד יפה רעיתי הינד יפה עינייד" are doubled in order to stress that even though at times Klal Yisroel may was a terrible sin, *Klal Yisroel* were not fully responsible for the *Chet HaEigel* since the troublesome *Erev Rav* created it.

Yeshaya HaNavi reprimands Klal Yisroel for failing to and were the driving force feeding misinformation to the

Thus, based on the words of the Alshich, the Navi's intention in using the double wording can be understood to say that the first "אנכי" is a reference to Klal Yisroel's part in the sin while the second "אנכי" clarifies that even though the people sinned, the bulk of the blame falls on the *Erev Rav*, and that is the reason why *Hashem* is "מוחה פשעיד" – willing to forgive his beloved children for such a grave sin.

Furthermore, the seemingly extra word in the *Navi's* falter, they are still a beautiful nation. And in fact, although it statement of "אנכי אוכי הוא מוחה פשעיך" implies that it was due to the above reason - and only for that reason - that *Hashem* was indeed willing to look the other way.

וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלקיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח ... (ב-יג) לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים

Rashi quotes the famous words of Chazal, further elaborated upon in the Tikkunei Zohar, that Hashem promised the salt that it would be used on all the korbanos that Klal Yisroel will bring. As we know, the waters of the world had been split between the skies and the earth at the beginning of creation. At the time, the water on earth complained that it was now much removed from the close proximity to *Hashem* in Heaven that it once enjoyed. To pacify those waters, *Hashem* promised that its salt would be used on the sacrifices in the Bais Hamikdosh and would ascend on high before the Kisei Hakavod, while the water itself would be used on the Yom Tov of Sukkos for the all-important nisuch hamayim ceremonies.

Based on this *Chazal*, the **Yismach Moshe**, **R' Moshe Teitelbaum zt"l**, expounded on the well-known posuk in Eicha: "שפכי כמים לבך נכח פני הי". A person should pour out his heart "ממים, לבך נכח פני ה", like those waters who desired to remain close to their Creator. If a person begs with all his heart and soul for true kirvas Elokim, he stands a better chance of having it granted.

Similarly, **R' Ahre'le Belzer** zt"l would explain the posuk, "שבנו גם בכינו" as follows. At the time of the churban, as Klal Yisroel was being led into exile, we also sat and wept copious tears. The word "גם" indicates that we sat and cried with someone. With whom? Were there other people also crying, like the Jewish people? The answer is that without the *mizbeach* that was in the *Bais Hamikdosh*, the salt and the water couldn't be used for *avodas Hashem*. They fulfilled no higher purpose anymore. Thus they wept. And we cried too, for also having lost that closeness to *Hashem*.

Perhaps that is why tears have a salty taste, unlike other water which is sweet, in order to remind us that when we cry and pour out our hearts, we should strive to connect to the Almighty, just as the salt did. Crave that relationship!

As we enter this special month of *Chodesh Nissan*, may we be zoche to regain that kesher through the rebuilding of the Bais Hamikdash, and may Hashem allow us to see the fulfillment of the dictum, "בניסן נגאלו, ובניסן עתידין ליגאל".

משל למה הדבר דומה

אדם כי יקריב קרבן לה' ... (א-ב)

משל: Even as a young child, the famed Sanzer Rebbe, R' Chaim Halberstam zt"l, was renowned for his love of Torah and mitzvos. Once, an adult spotted little Chaim'ke murmuring to himself with great seriousness. "Why are you talking to yourself, Chaim'ke?" he asked.

The young boy answered. "I'm reviewing the 613 *mitzvos* of the *Torah*. I want to know them all by heart."

"Wouldn't your time be better spent studying *Chumash* or Mishnayos?" asked the man.

Young Chaim'ke answered. "One day, I happened to overhear a conversation between two of the Czar's soldiers. 'Do you remember what our commander instructed us to do during the military mission we'll be carrying out tomorrow?' the first soldier asked his comrade.

"Of course," replied the second soldier. "Every evening, I

review all of the commander's orders. A good soldier must know all the military commands by heart. If even one soldier doesn't bother reviewing the military orders and makes a mistake on the battlefield, this can cause all the soldiers to lose the battle!"

"When I heard that conversation," concluded young Chaim'ke, as he spoke to the questioner, "I thought to myself that we Yidden are soldiers in the army of Hashem! Our 'military commands' are the *mitzvos* that *Hashem* has given us and commanded us to obey. Since I want to be considered a good soldier in *Hashem's* army, for that reason, I constantly review all the *mitzyos* until I know them by heart!"

נמשל: The Sefer of Vayikrah is all about avodah, doing the service of *Hashem* through offering sacrifices. In today's day and age, many of us don't fully comprehend or even appreciate this service. However, we still have our own ways to serve *Hashem* which take the place of our *korbanos*!

ושחם אותו על ירך המובח צפונה לפני ה' וזרקו EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUITMAN-RAMAT SHLOMO

This week we begin Sefer Vayikrah which deals with the many different sacrifices that were brought in the Mishkan and Bais Hamikdash. According to the basic understanding of the posukim, the holiest sacrifices were offered on the northern side of the Temple - בצפון - before Hashem. These include the Korban Olah, Chatos and Shlamim, among others, However, it is possible that a deeper understanding of these words may be offered as follows: The holiest sacrifices that a person makes are "בצפּען" - hidden away and out of sight. It is those moments of self control and self-sacrifice, those acts of kindness that nobody knows about, the things that one relinquishes or actually performs that are most difficult for him to do, that is "קדש קדשים" truly the holy of holiest in the eyes of *Hashem*.

In our personal relationships, especially in marriage there are many opportunities to achieve this lofty level of making private sacrifices for another. For this reason, explains R' Eliezer Kahana zt'l Rosh Yeshiva of Torah Vodaath, that when a couple gets divorced the Gemara in Gittin tells us that the mizbeach cries. Why specifically the mizbeach? He answers that the *mizbeach* is the place of all sacrifices, and in a marriage if there is no sacrificing for one another then there is no relationship.

The word "קרבן" comes from the root "קרוב" which means close. This is a fundamental key to all relationships. The way to come close to another person is not only by giving to them, but by giving up - FOR them. Each time we keep our mouths shut instead of exploding in anger, or do things the other person's way even though we know better - and each time we sacrifice for another without anybody but *Hashem* knowing - we have surely brought the holiest korban imaginable.